

дания. Ние не говоримъ за тази любовъ. Ние говоримъ за реалната любовъ, която нито ограничава, нито се ограничава. Любовта, която се описва въ романитѣ, е любовъ на сѣнкитѣ. Тази любовъ бива три вида: драматична, комична и трагична. Въ драматичната любовъ и героятъ, и героинята страдатъ. Тѣ страдатъ единъ за другъ, припадатъ, докато се оженятъ. Щомъ се оженятъ, никой вече не припада. Въ трагичната любовъ героитѣ умиратъ. Въ комичната любовъ героитѣ оставатъ живи и всичко превръщатъ на смѣхъ. Тѣ не гледатъ сериозно на живота. Трагедията има отношение къмъ ума, а драмата — къмъ сърдцето. Въ реалната любовъ нѣма страдания, нѣма смъртъ. Тамъ връзката между душитѣ се усилва и никога не се кжса. Въ реалната любовъ има растежъ и постижение.

И тъй, знайте, че човѣшката любовъ е любовъ на сѣнки. Тя представя външна, красива дреха, съ която сърдцето се облича. Щомъ се облѣче въ тази дреха, вмѣсто да се радва, сърдцето започва да страда. Защо? Дрехата не му е удобна. Тази любовъ постоянно взима. Тя нищо не дава на човѣка, вследствие на което той се намира въ голѣмо противоречие. Какво виждаме въ живота? Двама души се обикватъ, но по неразбиране на законитѣ, и двамата се натъкватъ на любовта на сѣнкитѣ, която само взима. Единиятъ иска да вземе, и другиятъ иска да вземе, докато единъ денъ се намразятъ. За да запазятъ любовта